

единъ до други на редъ, тѣ са исправили у врата та на моста и въспрѣли непріятеля съ щитове тѣ и мечи тѣ си. Между туй издырѣ имъ разбивали дървяныя мостъ; като останѣла на моста само една дѣска, Римляны тѣ имъ завькали, да са спасжтъ по нея. Коклесовы тѣ другари са завьрнѣли, а той останѣлъ и са биялъ самъ, до като мостъ тѣ былъ съвсѣмъ разваленъ, — тогази и той са хвърлил въ рѣка та пълно обрѣженъ. Безстрашно и неповредено отъ непріятели тѣ къси конья пренувалъ той къмъ свои тѣ, които го пріели съ радостны выкове.

2. Муцій Сцевола.

Царь Порсенна не сполучилъ да са вмъкне въ Римъ, — за туй той запрѣлъ сички тѣ му пѣтища и устрашавалъ града съ гладъ. Тогази благородный момакъ, Муцій, рѣшилъ са, да уплаше непріятеля, съ смѣла работа. Съсь скрытъ мечъ подъ дреха та си той отишелъ въ непріятелискія лагерь. Безъ препятетвіе влѣзълъ той въ царскія чадъръ, дѣто тогази раздавали заплата та на войны тѣ. Като не познавалъ въ лице царя, Муцій са хвърлил върху тогози человекъ, къмъ когото са обрѣщали повечто войны — и го убилъ: а показало са, че той былъ царскій тѣ писарь. Войны тѣ уловили Муція, обезорѣжили го и го довели при Порсенна. Момакъ тѣ безъ страхъ му казалъ: „Мое то име е Муцій; азъ съмъ римскій гражданинъ и искахъ да убия непріятеля на отечество то си. Както са види, азъ съмъ сбѣркалъ, но искамъ да ти обадѣмъ, че не единъ азъ искамъ твоя та смъртъ.“ — Царь тѣ са стрѣнѣлъ и заплашвалъ Муція, че ще го изгори живъ, ако той не му открье сичкія заговоръ. Римлянинъ тѣ не отговорилъ на туй ни дума, но въспреталъ десна та си рѣка, приближилъ са до жара та, що стояла тамъ, и положилъ рѣка та си на огня: той не си промѣнилъ лице то, когато рѣка та му медленно горѣла. Присѣтствующи тѣ поразены были отъ ужасъ. — „Махни са, махни са, оттука безнаказанно! — извикалъ царь тѣ: ты си постѣшилъ съсь самага себе по